

ישראל קורצ'אק קורצ'אק
 ישראל תפרא קורצ'אק

השיר שנקטע

יאנוש קורצ'אק, כתבים ה', עמ' 245-246
 תרגם: אורי אורלב

המשורר יושב בזרועות שלובות על חזהו, חור, מענה, חולה. עיניו היו עצומות ושפתיו לחשו תפלה.
 שערו הלבו נפל על פסוי השענונית של הפרסה. קמטים עמקים פסו בהריצי פאב את מצחו.
 קרני שמש בהירות זרמו מבעד החלון הפתוח. עלי העצים הוריקו ומתוכם שרו צפורים רבות.
 ואיש לא העז לנשם, מפני שתלמידיו וידידיו ידעו שאלה רגעיו האחרונים של המשורר, שהשלים
 עם אלהיו.

הישיש הרים את עיניו וגון התכלת שלהן בלט בפניו החורים פסיד. הוא הרים את עיניו, הסתכל
 ישירות לשמש ולא הסתגור מעצמת הבהק.

זמן רב התבונן בגלגל השמש הלוהט שקוע בהרהורים. מחשבותיו היו חשובות ללא ספק ומאמץ
 מחשבתו רב, מפני שבין קמטי מצחו בלטו העורקים, התבלטו והקנו לפניו הבעת רכוז מאמץ
 וכבד־אש.

הצפורים נדמו ואפלו רחש העלים לא הפריע את הדממה. תלמידיו וידידיו של המשורר המתינן,
 הם ידעו שהוא עומד לומר משהו גדול, גדול כל כך פאלו הצטמצמו במשפט אחד כל תכן חייו וכל
 פעלו.

הם הקיפו במעגל את הפרסה שעליה יושב הגוסס.

הוא חיך וחיוכו היה קורן כל כך, פאלו שאל אותו מן השמש והיה חמים כשמש. – לפיכך חיכו כל
 הנוכחים, למרות שעצב מלא את לבם.

- אתם רואים את השמש? – שאל.

- אנחנו רואים.

- האם אתם שומעים מה היא אומרת?

- איננו שומעים דבר.

- מפני שהיא מדברת רק אל ההולכים למות. שמעו: השמש מלמדת אותי איך לאהב את הבורא
 אהבה גדולה שמעולם לא חשתי כמוה אליו: אהבה על־אנושית גדולה כל כך שהלב אינו יכול לעמוד
 בה זמן רב. ועוד: השמש מלמדת אותי לאהב את בני האדם כבני האלהים, כמו את ילדיו של מי
 שאוהבים אהבה ללא מצרים, אהבה שהיא חזקה מן הכאב. אני אוהב את בני האדם מפני שאלהים
 שוכן בקרבם. אני אוהב את אלהים שבבן האדם ואת האדם שבאלהים. ראו, ראו כמה שהשמש
 הזאת גדולה! תנו לי עט.

הוא אחז בעט והתחיל לכתב ביד בטוחה:

”מה שאומרת השמש.

אמונה ואהבה, תפלה ו...”

ידו צנחה חסרת אונים.

המשורר נפטר.

